

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Agnieszka Niewiadomska

w sprawie **B. L.**

skazanego za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz z art. 300 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na rozprawie w dniu 10 maja 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 171/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt V K 74/20,

1. w części dotyczącej czynu zakwalifikowanego z art. 300 § 2 k.k. uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzający go wyrok Sądu pierwszej instancji i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 537 § 2 k.p.k. umarza postępowanie, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

2. w pozostałej części, tj. co do czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., kasację oddala jako oczywiście bezzasadną i w tej

**części kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego;**

3. nakazuje zwrócić skazanemu uiszczoną opłatę od kasacji.

UZASADNIENIE

B. L. (wcześniej L.) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od czerwca 2003 r. do listopada 2003 r. w P., województwa [...], działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do kondycji finansowej swojej firmy P. sp. z o.o. pobierał materiały budowlane w postaci sufitów podwieszanych o łącznej wartości 1.055.605,31 zł, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę S. sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

2. w dniu 16 maja 2005 r. w Z., województwa [...], przy ul. [...] udaremnił biegłemu sądowemu rzeczoznawcy, wykonanie zleconej wyceny zajętych ruchomości, poprzez celowe ukrycie składników mienia ruchomego w postaci sześciu zestawów komputerowych, samochodu dostawczego marki P. o nr rej. [...] oraz samochodu osobowego marki S. o nr rej. [...] zabezpieczonych w dniu 17 sierpnia 2004 r. przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Wołominie w oparciu o protokół ugody wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie XV Wydział Gospodarczy z dnia 3 sierpnia 2004 r., sygn. akt XV GC 235/04, tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt V K 74/20, uznał oskarżonego B. L.:

1. w ramach zarzuconego mu w pkt 1. aktu oskarżenia czynu za winnego tego, że w okresie od czerwca 2003 r. do listopada 2003 r. w P., województwa [...], działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd reprezentantów spółki S. sp. z o.o., co do kondycji finansowej spółki P. sp. z o.o., którą reprezentował oraz możliwości regulowania przez nią zobowiązań zapłaty, pobierał materiały budowlane w postaci sufitów podwieszanych o łącznej wartości 1.055.604,86 zł, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę S. sp. z o.o. w postaci wydanych mu przedmiotów, przy czym czynu tego dopuścił się w stosunku do mienia znacznej

wartości, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. 2. aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 16 maja 2005 r. w Z., województwa [...], przy ul. [...] udaremnił biegłemu sądowemu rzeczoznawcy wykonanie zleconej wyceny zajętych ruchomości, poprzez celowe ukrycie składników mienia ruchomego w postaci sześciu zestawów komputerowych, samochodu dostawczego marki P. o nr rej. [...] oraz samochodu osobowego marki S. o nr rej. [...] zabezpieczonych w dniu 17 sierpnia 2004 r. przez Komornika Sądowego Rewiru 1 przy Sądzie Rejonowym w W. w oparciu o ugodę zawartą przed Sądem Okręgowym w Warszawie XV Wydział Gospodarczy w dniu 3 sierpnia 2004 r., sygn. akt XV GC 235/04, zaopatrzoną w klauzulę wykonalności i stanowiącą tytuł wykonawczy, działając w celu udaremnienia jej wykonania, przez co uszczuplił zaspokojenie wierzyciela S. sp. z o.o., tj. czynu z art. 300 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat. Orzekł także o kosztach procesu.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego, prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości, zarzucając „obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a konkretnie art. 7 i art. 410 k.p.k.:

1. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na błędnym uznaniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżony wprowadzał w błąd pokrzywdzoną co do kondycji finansowej spółki P. sp. z o.o., bowiem spółka P. sp. z o.o. prowadziła działalność i osiągała dochody pozwalające na pokrycie zobowiązań wobec pokrzywdzonej, a w chwili zawierania umów nie było przesłanek wskazujących na brak możliwości wywiązania się ze zobowiązania, które to wyniknęło z przestojów produkcyjnych i brakiem zapłaty przez dłużników na rzecz P. Sp. z o.o.;

2. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na błędnym uznaniu, iż oskarżony udaremniał biegłemu dokonanie wyceny, podczas gdy w toku

postępowania nie zostały wykazane okoliczności świadczące o popełnieniu czynu przez oskarżonego”.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, nadto zamieścił w apelacji zbędny w wypadku takiego żądania wniosek o uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił:

„I. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego B. L. kary w stosunku do społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu zbyt niskiej kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zwieszeniem na okres 5 lat, wskutek czego tak określona kara nie może spełnić swych celów w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na braku logicznego rozumowania przy ocenie okoliczności mających wpływ na wymiar kary w szczególności dla ustalenia czy w zachowaniu oskarżonego, uprzednio karanego za przestępstwo przeciwko rodzinie, zachodzi pozytywna prognoza skutkująca wymierzeniem B. L. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania”.

Stawiając powyższe zarzuty, wniósł (niezgodnie z zakresem zaskarżenia) o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – po zmianie nazwy S. sp. z o.o. – zaskarżyła wyrok na niekorzyść oskarżonego, kwestionując nieorzeczenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego środka kompensacyjnego, w wyniku błędnego przyjęcia przez Sąd, że sprzeciwia się temu przepis art. 415 § 1 k.p.k. Wniosła o zmianę wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonego podmiotu środka kompensacyjnego w kwocie 1.140.835,69 zł.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 171/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 kwietnia 2020 r., godz. 15:15 do dnia 9 lipca 2020 r.

W pozostałej części wyrok utrzymał w mocy i zasądził od oskarżonego B. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca aktualnie skazanego B. L.. Zarzucił:

1. w zakresie dotyczącym czynu z pkt 2. wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 12 lutego 2021 r. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., wobec uprzedniego skazania oskarżonego za ten sam czyn wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II K 644/05;

2. w zakresie dotyczącym czynu z pkt 1. wymienionego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie rażącą obrazę prawa materialnego – art. 286 § 1 k.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez bezzasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa oszustwa, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym nie sposób uznać, iż oskarżony wprowadzał pokrzywdzoną w błąd, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. Nadto na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wystąpił o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt V K 74/20, do czasu rozpoznania kasacji. Wniosek ten postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2022 r. nie został uwzględniony.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o uwzględnienie kasacji w części dotyczącej zarzutu z pkt 1. oraz o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w części dotyczącej zarzutu z pkt 2.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zasadny jest pierwszy zarzut kasacji, zaś w pozostałym zakresie należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną. Chociaż w tym zakresie nie zachodzi konieczność sporządzania pisemnego uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia (art.

535 § 3 k.p.k.), zwięźle można jednak wskazać, że drugi zarzut kasacji nietrafnie podnosi zarzut obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy wyrok Sądu I instancji odnośnie do przypisanego skazanemu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. zmienił tylko w zakresie kary, natomiast utrzymał w mocy skazanie za ten czyn. W takim razie nie stosował prawa materialnego (czynił to Sąd meriti) i w konsekwencji nie mógł go naruszyć. Wymaga też odnotowania, że w apelacji ten sam obrońca nie postawił zarzutu obrazy prawa materialnego oraz że w takim ujęciu jak w kasacji zarzut ten w istocie jest niedopuszczalnym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych co do strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanego B. L. przestępstwa. Skarżący akcentuje bowiem, że „nie sposób uznać, iż oskarżony wprowadzał pokrzywdzoną w błąd działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Jeżeli zaś twierdzi, że przeczy temu ustalony stan faktyczny, to nie dostrzega, że ustalenia faktyczne przedstawione w opisie czynu przypisanego skazanemu jednoznacznie wskazują na zaistnienie wszystkich znamion przestępstwa.

Gdy chodzi o pierwszy zarzut kasacji, to znalazł potwierdzenie pogląd skarżącego, iż w przypadku skazania B. L. za czyn z art. 300 § 2 k.k. w sprawie zaistniało uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Miało ono miejsce na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji, nie stanowi to jednak przeszkody do podniesienia zarzutu pod adresem Sądu odwoławczego, którego obowiązkiem wynikającym z art. 433 § 1 k.p.k. było zareagowanie na uchybienie o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nawet gdy nie zostało ono podniesione w apelacjach.

Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku nadmienił, że miał na uwadze, iż oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II K 644/05, został skazany za czyn z art. 300 § 2 k.k., jednak nie uznał tego za przeszkodę do skazania, bowiem cyt. „czyn ten dotyczył innego pokrzywdzonego oraz z innego tytułu wykonawczego prowadzona była egzekucja, wobec czego nie zaszła w tym przypadku powaga rzeczy osądzonej”. W apelacji obrońca nie zanegował tego poglądu poprzez postawienie stosownego zarzutu, uczynił to dopiero w kasacji, co w odpowiedzi na kasację skłoniło prokuratora nie tylko do obrony stanowiska Sądu meriti, ale też do twierdzenia, że „okoliczność ta znana była skarżącemu na etapie sporządzania apelacji od wyroku Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie, a jednak nie stała się podstawą do postawienia

zarzutu, co świadczyć może, że skarżący zgodził się z argumentacją ww. sądu. Dlatego też Sąd Apelacyjny w Warszawie przystępując do rozpoznania apelacji pochodzącej od fachowego podmiotu, rozpoznał ją w zakresie podniesionych zarzutów, nie widząc potrzeby reformowania wyroku z urzędu. Stąd też czynienie tego zarzutu Sądowi Apelacyjnemu, jawi się jako oczywiście bezzasadne”. Pominął jednak prokurator treść wspomnianego art. 433 § 1 k.k., który nakłada na sąd odwoławczy obowiązek rozpoznania sprawy poza granicami zaskarżenia m.in. w wypadku wskazanym w art. 439 § 1 k.p.k.

Jak wcześniej nadmieniono, zachowanie przypisane B. L. w pkt 2. wyroku Sądu Okręgowego polegało na udaremnieniu w dniu 16 maja 2005 r. w Z. biegłemu rzeczoznawcy wykonania zleconej wyceny zajętych ruchomości poprzez celowe ukrycie składników mienia w postaci: sześciu zestawów komputerowych, samochodu dostawczego marki P. o nr rej. [...] oraz samochodu osobowego marki S. o nr rej. [...]. Rzeczy te w dniu 17 sierpnia 2004 r. zostały zabezpieczone przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w W. w oparciu o stanowiącą tytuł wykonawczy ugodę zawartą przez zainteresowane podmioty przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt XV GC 235/04. Jednocześnie przyjęto, że oskarżony działał w celu udaremnienia wykonania ugody i uszczuplił zaspokojenie wierzyciela. Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II K 644/05, B. L. (w procesie występował pod nazwiskiem L.) został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat, za czyn z art. 300 § 2 k.k. polegający na tym, że cyt. „w dniu 16 maja 2005 roku w Z., woj. [...], udaremniał biegłemu sądowemu rzeczoznawcy wykonanie zleconej wyceny zajętych ruchomości, poprzez celowe ukrycie składników mienia ruchomego zabezpieczonego w dniu 17.08.2004 r. przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w W. w oparciu o nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Katowicach XIII Wydziału Gospodarczego z dnia 11 maja 2004 roku” (k. 895 akt sprawy, w wyroku nie podano wierzyciela). Z uwagi na zbieżność daty zabezpieczenia przez komornika składników mienia oskarżonego (17 sierpnia 2004 r.) opis czynu sugerował, że chodziło o ukrycie tych samych ruchomości (rzeczy), jednak w celu upewnienia się, że faktycznie tak było, Sąd Najwyższy

pozyskał od Komornika Sądowego (dawniej Rewiru I) przy Sądzie Rejonowym w W. akta obu postępowań egzekucyjnych. Z opisu czynu będącego przedmiotem osądu w sprawie niniejszej wynika, że jedno było prowadzone na rzecz firmy S. sp. z o.o. (sygn. akt komornika I Km 1946/05), a drugie, co wynika z akt komornika (sygn. I Km 1063/04) na rzecz J. sp. z o.o. Zawartość tych akt nie pozostawia wątpliwości co do tego, że komornik sądowy w dniu 17 sierpnia 2004 r. zajął u dłużnika – P. sp. z o.o. i oddał B. L. (wtedy L., prezesowi spółki P.) pod dozór sześć zestawów komputerowych oraz dwa samochody osobowe (P. i S.), w ramach czynności egzekucyjnych na rzecz J.sp. z o.o. (k. 33 akt I Km 1063/04) oraz na rzecz S. sp. z o.o. (k. 60 akt I Km 1946/05). Przy tym traktował czynność jako jedno zajęcie rzeczy tak dalece, że do drugich z wymienionych akt dołączył, bez zmiany nazwy wierzyciela, kopię protokołu, w którym jako wierzyciela wskazano spółkę J.. Z akt wynika również, że komornik zlecił biegłemu rzeczoznawcy wycenę zajętych rzeczy w ramach wspomnianych dwóch postępowań egzekucyjnych, zaś informację rzeczoznawcy o niemożności dokonania wyceny oznaczoną sygnaturą I KM 1946/04 dołączył do akt tych postępowań (k. 127 akt I Km 1063/04, k. 71 akt I Km 1964/04). Zatem nie ulega wątpliwości, że chociaż w odniesieniu do kierowanej przez B. L. spółki P. komornik prowadził czynności egzekucyjne na rzecz dwóch różnych podmiotów i na podstawie różnych tytułów wykonawczych, to, pomijając inne znamiona przestępstwa (w wyroku wydanym w sprawie II K 644/05 mało klarownie wyeksponowane), w obu przypadkach zachowanie aktualnie skazanego polegało na tym samym, tj. na udaremnieniu, poprzez celowe ukrycie, w dniu 16 maja 2005 r. w Z. biegłemu sądowemu rzeczoznawcy wykonania wyceny sześciu zestawów komputerowych oraz dwóch samochodów. Sąd Okręgowy tego nie zanegował, natomiast – jak wyżej nadmieniono – uznał, że gdy w grę wchodzi różni pokrzywdzeni wierzyciele i inne tytuły wykonawcze, to oskarżony dopuścił się więcej niż jednego przestępstwa. Takie podejście do zagadnienia było jednak błędne, bowiem nie uwzględniało treści art. 11 § 1 k.k., który stanowi, że „ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo”. Nie sposób upatrywać w zachowaniu skazanego, polegającym m.in. na ukryciu w tym samym czasie i miejscu tych samych składników mienia ruchomego, więcej niż jednego czynu. W piśmiennictwie prawniczym wskazuje się, że „tam gdzie jakieś zasadnicze względy nie stoją na przeszkodzie, dążyć należy do przyjęcia jedności,

a nie wielości czynów. Wielość ocen jakiegoś zachowania nie może prowadzić do upatrywania w nim wielości czynów” [A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz. Tom I, Gdańsk 2000, teza 29 do art. 11; podobnie A. Zoll w: W. Wróbel (red.), A. Zoll (red.), Kodeks karny. Komentarz. Część ogólna. Tom I. Część I, WK 2016, teza 7 do art. 11], zaś z odwołaniem do orzecznictwa sądów także to, że „o wielości czynów nie może przesądzać wielość skutków czy liczba osób pokrzywdzonych. Przy określeniu bowiem jedności lub wielości czynów należy położyć nacisk na zachowanie sprawcy, a nie na jego następstwa. Ważnymi elementami tego zachowania będą: jedność czasu i miejsca, nastawienie sprawcy zmierzające do osiągnięcia tego samego relewantnego z punktu widzenia prawa karnego celu, wyodrębnienie zintegrowanych zespołów jego aktywności” [J. Giezek w: J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, WKP 2021, teza 8 do art. 11; zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 czerwca 2005 r., II AKa 161/05]. Podkreśla się również, że zachowanie będące przejawem jednego impulsu woli należy traktować jako jeden czyn [J. Lachowski w: V. Konarska-Wrzonek (red.), Kodeks karny. Komentarz, WKP 2020, teza 3 do art. 11; J. Giezek, *op. cit.*; zob. także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2009 r., II AKa 321/08; Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2013 r., II AKa 106/13]. Brak powodów by nie przyjąć, że zachowanie B. L., w ramach którego udaremnił w dniu 16 maja 2005 r. w Z. biegłemu sądowemu rzeczoznawcy wykonanie zleconej wyceny zajętych ruchomości poprzez celowe ukrycie składników mienia ruchomego w postaci dwóch samochodów i sześciu zestawów komputerowych, zabezpieczonych przez komornika sądowego w dniu 17 sierpnia 2004 r., było przejawem jednego impulsu woli i stanowiło jedno zdarzenie historyczne. Tym samym stanowiło jeden czyn i nie uzasadniała innego poglądu okoliczność, że komornik prowadził co do wspomnianych ruchomości egzekucję z dwóch tytułów wykonawczych i na rzecz dwóch wierzycieli. Dodatkowo celowe będzie zauważyć, że w świetle art. 300 § 3 k.k., wyrządzenie szkody wielu wierzycielom nie zmienia faktu, że jednym przestępstwem pozostaje czyn z art. 300 § 1 k.k., w którym również jest mowa o udaremnieniu lub uszczupleniu przez sprawcę zaspokojenia swojego wierzyciela poprzez m.in. ukrycie swojego majątku.

W konsekwencji, podzielając pogląd skarżącego, że prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt II K 644/05, stworzył powagę rzeczy osądzonej i stał na przeszkodzie skazaniu B. L. za czyn z art. 300 § 2 k.k. w sprawie o sygn. akt V K 74/20 rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Sąd Najwyższy uchylił dotyczący tego czynu wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz poprzedzający go wyrok Sądu I instancji i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 537 § 2 k.p.k. umorzył w tej części postępowanie. To rozstrzygnięcie nie rzutuje na wymiar kary, którą skazany ma do odbycia, bowiem pozostała do wykonania jednostkowa kara pozbawienia wolności wymierzona za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. jest równa karze łącznej, orzeczonej na zasadzie absorpcji. Należy nadto zaznaczyć, że skutkiem wyroku Sądu Najwyższego jest wyeliminowanie orzeczenia o karze łącznej, co wynika z mającego odpowiednie zastosowanie art. 575 § 2 k.p.k. (zob. wyroki Sądu Najwyższego m.in.: z dnia 6 kwietnia 2011 r., V KK 368/10; z dnia 26 października 2011 r., IV KK 298/11).

Orzeczenie o zwrocie skazanemu uiszczonej opłaty od kasacji znajduje oparcie w art. 527 § 4 k.p.k.